

PREZES KRAJOWEJ
RADY DIAGNOSTÓW
LABORATORYJNYCH

Warszawa, dnia 18 lipca 2022 r.

L.dz. 623/07/22/DP

Szanowna Pani,
Edyta Gadomska
Zastępca Dyrektora Departamentu
Rozwoju Kadr Medycznych
Ministerstwa Zdrowia

Szanowny Panu Dyrektoru,

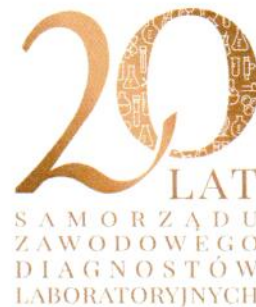
w odpowiedzi na pismo z dnia 05 lipca 2022 r., znak RKM.050.2.2022.RJ, przedkładam stanowisko Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w sprawie uregulowań dotyczących zawodu diagnosty laboratoryjnego w zakresie podjęcia działań legislacyjnych umożliwiających diagnostom laboratoryjnym wykonywanie samodzielnie czynności weterynaryjnej diagnostyki laboratoryjnej.

Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych przychyliła się do stanowiska Ministra Zdrowia wyrażonego w treści pisma z dnia 08 marca 2022 roku, znak RKM.050.2.2022 r., w zakresie, w którym Minister podkreśla samodzielność zawodu medycznego diagnosty laboratoryjnego którego zawodowe, naukowe i etyczne kompetencje, służyć mają prawidłowej diagnostyce, wyborze terapii i ocenie skutków leczenia człowieka.

Za zasadne należy uznać również argumenty podniesione w piśmie Prezesa Krajowej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej z dnia 07 lipca 2022 r. dotyczące rozróżnienia uprawnienia do świadczenia usług polegających na wykonywaniu badań laboratoryjnych i innych badań diagnostycznych w materiale ludzkim od uprawnienia do wykonywania tego typu usług w materiale zwierzęcym, szczególnie w świetle różnic programowych przygotowujących do należytego wykonywania obydwu zawodów.

Aktualnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 134) oraz przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 574) jednoznacznie

PREZES KRAJOWEJ
RADY DIAGNOSTÓW
LABORATORYJNYCH

określają zakres przedmiotowy kształcenia diagnosty laboratoryjnego oraz lekarza weterynarii i w sposób dychotomiczny słusznie rozdzielają standardy kształcenia z uwagi na dedykowany cel jakim jest leczenie ludzi albo zwierząt. Powyższe jest przecież konsekwencją różnic morfologicznych i anatomicznych. Z tego też powodu projekt ustawy o medycynie laboratoryjnej zawiera rozwiązania ograniczające dostęp do zawodu diagnosty laboratoryjnego w stosunku do grupy zawodowej lekarzy weterynarii, którzy nie są przygotowani na równi z diagnostami laboratoryjnymi, do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej na materiale biologicznym pobranym od człowieka. W zamyśle Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych ustawa o medycynie laboratoryjnej w sposób kompletny i jednoznaczny określić ma zakres kompetencji i dostępu do zawodu diagnosty laboratoryjnego. Odrębność metodologiczna weterynaryjnej diagnostyki laboratoryjnej od medycznej diagnostyki laboratoryjnej przesądza o tym, że ustawodawca nie może powierzyć prawa do wykonywania tych czynności osobom, które nie posiadają w stopniu wystarczającym wiedzy z zakresu obu tych dziedzin.

Świat nauki opiera definicję laboratorium medycznego o rodzaj badanego materiału. Tak też jest to zdefiniowane w normie EN ISO 15189 - laboratoria medyczne badają materiał ludzki (pobrane od człowieka). Konsekwentnie patrząc na powyższe argumenty diagnosta laboratoryjny, jako zawód medyczny dedykowany w procesie diagnostyczno-terapeutycznym człowieka, posiada odmienne kompetencje od lekarza weterynarii.

Z uwagi na podniesione powyżej argumenty, w tym w szczególności odmienną ścieżkę kształcenia i posiadane kompetencje, każdy z tych zawodów powinien rozwijać się w obrębie dedykowanej dziedziny.

Z poważaniem

Prezes Krajowej Rady
Diagnostów Laboratoryjnych

Alina Niewiadomska